

Rosenthal Ferenc Tanítványa

Ezek nagyapámnak, Rosenthal Ferencnek a tanítványa Sopronból, ők küldték neki ezt a képet.

A nagypapa árva volt, és úgy lett tanító, hogy az egyik évben elvállalt valami korrepetálást -- nemcsak esetenként, hanem családhoz rendszeresen járt --, és a másik évben járt az iskolába. Nagyon szegények lehettek gyerekkorában, mert a bátyja nevelte, és ő fiatal gyerek lévén, hát mindenfélét kellett volna egyen, de általában csak kenyér volt. Megkérte a bátyját, hogy adjál

nekem valamit enni. Akarsz lekváros kenyeret? Nem akarok kenyeret, adjál nekem valamit. Mert nyilván kívánt volna vagy húst, vagy gyümölcsöt, nem tudom, adjál nekem valamit. Akarsz zsíros kenyeret? Nem kell kenyér, adjál nekem valamit. Nem kapott semmit.

Huszonnégy éves volt, mikor a tanítói oklevelet megkapta. Na most a nép általában lámpásnak nevezte a tanítóját. Lámpásnak nevezték őt is, és olyasmiket mesélt a nagymamának, hogy valami bársonyruhás úri zsidó ifjú azt mondta állítólag a nagyapámnak, hogy én járok bársonyruhában, te jársz rongyos ruhában, mégis te vagy a lámpás [1894-ben jelent meg Gárdonyi Géza "A lámpás" című kisregénye. Ennek néptanító hősére hasonlította a tanítót a lámpáshoz: "A tanító olyan lámpás, mely minél inkább világít másoknak, annál inkább fogyasztja önmagát." -- A szerk.]. Hát ő abszolút a Monarchia szellemében élt. Az édesanyám mesélte, hogy amikor egyszer Sopronon átutazott a Ferenc József, őt úgy a tömegből fölmutatták -- három-négy éves lehetett --, és kiabált, hogy király bácsi, király bácsi. Állítólag Ferenc József vissza is integetett neki, de hát ez nem biztos.

A nagyapám a soproni színházról színikritikákat is írt, én még láttam is egy-kettőt. És ha valamelyik színdarabban meg lehetett látni a primadonna bokáját, azt a színdarabot ő vagy harmincszor látta. Úgyhogy nem lehetett buta ember, az biztos. Anyagilag nagyon jó helyzetben voltak, volt egy szép házuk, és az egy szem lányuknak mindent meg tudtak adni.